

AGATHA CHRISTIE

Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: One, Two, Buckle my Shoe

Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1940. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Μια σφαίρα στο κranίο»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3980-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3981-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

© Agatha Christie Limited, 1940. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα

Μετάφραση: Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτήριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μουσικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

*Στην Ντόροθι Νορθ,
που της αρέσουν τα αστυνομικά μυθιστορήματα
και η κρέμα γάλακτος, με την ελπίδα ότι το πρώτο
θα την αποζημιώσει για την έλλειψη της δεύτερης!*

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση.....	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Μια αστραφτερή αγκράφα.....	17
2. Πίσω από κλειστές πόρτες.....	32
3. Ένα εργατικό πουλάκι	69
4. Το μπασούλο για τα γουναρικά.....	112
5. Η παχιά κλώσα.....	137
6. Σκαλίζοντας στον κήπο	161
7. Οι κοπέλες φλερτάρουν.....	177
8. Η μαρτυρία μιας υπηρέτριας	196
9. Το παραπλανητικό φύλλο.....	209
10. Μια βραδινή συνάντηση	234

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα ανήκει στη σειρά έργων της συγγραφέως που έχουν ως άξονα πλοκής γνωστά τραγούδια ή ποιήματα. Εδώ χρησιμοποιεί το πασίγνωστο παιδικό τραγούδι One, two, buckle my shoe (όπως είναι και ο πρωτότυπος τίτλος του μυθιστορήματος), που βοηθάει τα παιδιά να μάθουν τους αριθμούς και το μέτρημα. Κάθε στίχος του εν λόγω τραγουδιού αποτελεί τον τίτλο ενός κεφαλαίου του βιβλίου και σχετίζεται σε κάποιον βαθμό με την υπόθεσή του. Ωστόσο, προκειμένου να εξυπηρετηθεί με τον καλύτερο τρόπο ο σκοπός της συγγραφέως, καθώς τα τραγουδάκια αυτά συνήθως χάνουν το νόημά τους όταν μεταφράζονται σε άλλη γλώσσα, οι τίτλοι της ελληνικής έκδοσης δεν αποτελούν μετάφραση των στίχων, αλλά είναι εμπνευσμένοι από αυτούς ή από το περιεχόμενο κάθε κεφαλαίου, ώστε να διατηρηθεί το πνεύμα του πρωτοτύπου.

Γραμμένο το 1940, σε μία από τις πιο δημιουργικές συγγραφικές περιόδους της, το μυθιστόρημα αυτό είναι από τα πολιτικοποιημένα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι. Οι ήρωες εκφράζουν ελεύθερα τα πιστεύω τους και όλο το βιβλίο διαπνέεται από τις πολιτικές συνθήκες που επικρατούν την εποχή εκείνη.

Το 1992 διασκευάστηκε για την τηλεόραση, για τη σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό. Το 2004 μεταφέρθηκε στο ραδιόφωνο του BBC.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Βετεράνος Βέλγος ντετέκτιβ, που πηγαίνει για ένα τακτικό ραντεβού στον οδοντίατρο, αλλά αμέσως μετά καλείται να διαλευκάνει μια περίεργη υπόθεση.

Επιθεωρητής Τζαπ

Επιθεωρητής της Σκότλαντ Γαρντ, ο οποίος γνωρίζει από παλιά τον Πουαρό, καθώς έχουν συνεργαστεί σε πολλές υποθέσεις. Εδώ θα ζητήσει τη βοήθειά του, αλλά η συνεργασία τους δε θα είναι πάντα χωρίς εμπόδια.

Χένρι Μόρλεϊ

Οδοντίατρος που διατηρεί ιατρείο στον αριθμό 58 της Κουίν Σάρλοτ Στριτ. Η πελατεία του συμπεριλαμβάνει και πολλά σημαίνοντα πρόσωπα, καθώς είναι ικανότατος και εξαιρετικός στη δουλειά του.

Άλιστερ Μπλαντ

Μεγαλοτραπεζίτης και ένας από τους πιο διάσημους ανθρώπους στην Αγγλία. Ταπεινός και καταδεκτικός άνθρωπος, που ζει απλά παρά τα πλούτη του, όμως έχει πολλούς εχθρούς λόγω της υψηλής θέσης του.

Σέινσμπουρι Σιλ

Μια μεσήλικη και μάλλον ακαλαίσθητη πρώην ηθοποιός που επέστρεψε πρόσφατα από την Ινδία.

Τζορτζίνα Μόρλεϊ

Η γεροντοκόρη αδελφή του κυρίου Μόρλεϊ, μια βλοσυρή και συντηρητική γυναίκα που ζει με τον αδελφό της και του κρατάει το νοικοκυριό.

Γκλάντις Νέβιλ

Η γραμματέας και βοηθός του κυρίου Μόρλεϊ, μια νεαρή, συμπαθέστατη και ικανή κοπέλα, που όμως είναι προσκολλημένη στον όχι και τόσο καλόψυχο αρραβωνιαστικό της.

Φρανκ Κάρτερ

Ο αρραβωνιαστικός της Γκλάντις Νέβιλ. Αγενής, αντικοινωνικός και ζηλιάρης, προσπαθεί διακαώς να αποδείξει ότι είναι αντάξιός της.

Κύριος Ράιλι

Ο συνεταιίρος του κυρίου Μόρλεϊ στο οδοντιατρείο. Εξαιρετικός οδοντίατρος, αγαπάει όμως ιδιαίτερα το ποτό.

Άλφρεντ Μπιγκς

Ο νεαρός υπηρέτης στο οδοντιατρείο του κυρίου Μόρλεϊ.

Ρέτζιναλτ Μπαρνς

Συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος, ένας άνθρωπος που αγαπάει την απόλυτη τάξη. Ο Πουαρό τον συμπαθεί ιδιαίτερως γι' αυτή του την ιδιότητα.

Χάουαρντ Ρέικς

Ένας Αμερικανός νεαρός με ανατρεπτικές απόψεις, γοητευτικός, αλλά θερμόαιμος.

Τζέιν Ολιβέρα

Εξ αγχιστείας μικρανιψιά του Άλιστερ Μπλαντ. Μία κοπέλα με φλογερό ταμπεραμέντο και ανεξάρτητο χαρακτήρα.

Τζούλια Ολιβέρα

Μητέρα της Τζέιν Ολιβέρα και εξ αγχιστείας ανιψιά του Άλιστερ Μπλαντ. Έχει μετακομίσει μαζί με την κόρη της από την Αμερική στο σπίτι του Μπλαντ και ζουν μαζί του.

Άγκνες Φλέτσερ

Η καμαριέρα της Τζορτζίνα Μόρλεϊ στην Κουίν Σάρλοτ Στριτ.

Μια αστραφτερή αγκράφα

Ο κύριος Μόρλεϊ δεν είχε και την καλύτερη διάθεση την ώρα του πρωινού. Παραπονέθηκε για το μπέικον, αναρωτήθηκε για ποιον λόγο ο καφές έμοιαζε με υγρή λάσπη και σχολίασε ότι τα δημητριακά δεν τρώγονταν με τίποτα.

Ο κύριος Μόρλεϊ ήταν ένας μικρόσωμος άνδρας με αποφασιστική έκφραση και εριστικό πιγούνι. Η αδελφή του, που του κρατούσε το νοικοκυριό, ήταν μια γεροδεμένη γυναίκα που θύμιζε θηλυκό γρεναδιέρο. Έριξε μια σκεπτική ματιά στον αδελφό της και τον ρώτησε μήπως αναγκάστηκε να κάνει πάλι μπάνιο με κρύο νερό.

Κάπως απρόθυμα, ο κύριος Μόρλεϊ απάντησε αρνητικά.

Στη συνέχεια έριξε μια ματιά στην εφημερίδα του και σχολίασε ότι η κυβέρνηση έμοιαζε να περνάει από την ανικανότητα στην αδιαμφισβήτητη ηλιθιότητα!

Η δεσποινίς Μόρλεϊ του απάντησε με τη βαθιά φωνή της πως αυτά που έλεγε ήταν απαράδεκτα!

Ως γυναίκα, θεωρούσε ανέκαθεν ότι όποια κυβέρνηση κι αν τύχαινε να είναι στα πράγματα παρήγε σαφώς χρήσιμο έργο. Ζήτησε, λοιπόν, από τον αδελφό της να της εξηγήσει γιατί η τρέχουσα πολιτική της κυβέρνησης ήταν ατελέσφορη, ανόητη, ηλίθια και εντέλει αυτοκτονική!

Αφού ο κύριος Μόρλεϊ της απάντησε αναλυτικά για καθένα

από αυτά, έβαλε ένα δεύτερο φλιτζάνι από τον απαίσιο καφέ και έβγαλε επιτέλους από μέσα του αυτό που πραγματικά τον βάραινε.

«Αυτές οι κοπέλες», είπε, «είναι όλες ίδιες! Αναξιόπιστες, εγωίστριες... Δεν μπορείς με τίποτα να βασιστείς πάνω τους».

«Η Γκλάντις;» τον ρώτησε διερευνητικά η δεσποινίς Μόρλεϊ.

«Μόλις έλαβα το μήνυμά της. Αναγκάστηκε, λέει, να φύγει για το Σόμερσετ, επειδή έπαθε εγκεφαλικό η θεία της».

«Καταλαβαίνω πως είναι ταλαιπωρία για σένα, καλέ μου», είπε η δεσποινίς Μόρλεϊ, «αλλά οφείλεις να ομολογήσεις ότι δε φταίει η κοπέλα».

Ο κύριος Μόρλεϊ κούνησε βαρύθυμα το κεφάλι του.

«Πού το ξέρουμε ότι όντως υπέστη εγκεφαλικό η θεία της; Πού ξέρουμε πως όλο αυτό δεν είναι ένα κόλπο που κατέστρωσε μαζι μ' εκείνον τον απαράδεκτο νεαρό με τον οποίο τραβολογείται; Αυτός ο τύπος δε μου γεμίζει καθόλου το μάτι! Πάω στοίχημα ότι έχουν κανονίσει κάποιο ραντεβουδάκι για σήμερα».

«Όχι, καλέ μου, δε νομίζω ότι η Γκλάντις θα έκανε ποτέ τέτοιο πράγμα. Αφού από την πρώτη στιγμή σου φάνηκε πολύ ευσυνείδητη».

«Ναι, ναι».

«*Να μια έξυπνη κοπέλα που είναι πραγματικά επιμελής στη δουλειά της, έτσι είχες πει*».

«Ναι, Τζορτζίνα, μα όλα αυτά ίσχυαν προτού κάνει την εμφάνισή του αυτός ο αντιπαθέστατος νεαρός. Τελευταία η Γκλάντις έχει αλλάξει αρκετά, έως πάρα πολύ. Έχει γίνει αφηρημένη, νευρική, ευερέθιστη».

Ο θηλυκός γρεναδιέρος έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό. «Ξέρεις, Χένρι, οι κοπέλες ερωτεύονται. Είναι αναπόφευκτο».

«Ναι, αλλά από τη στιγμή που είναι γραμματέας μου, δεν έπρεπε να το αφήσει να επηρεάσει την αποδοτικότητά της στη δουλειά. Ιδίως σήμερα που έχω τόσο φορτωμένο πρόγραμμα! Έχω να δω μερικούς πολύ σημαντικούς ασθενείς. Είναι αφάνταστα εκνευριστικό!»

«Είμαι σίγουρη πως είναι πάρα πολύ ενοχλητικό, Χένρι. Αλήθεια, πώς τα πάει ο καινούργιος νεαρός;»

«Είναι χειρότερος απ' όλους τους προκατόχους του!» απάντησε κακόκεφα ο Χένρι Μόρλεϊ. «Δεν μπορεί να συγκρατήσει ούτε ένα όνομα σωστά, άσε που είναι και αγενέστατος. Εάν δε βελτιωθεί, θα τον απολύσω και θα δοκιμάσω κάποιον άλλον. Ειλικρινά δεν ξέρω τι προσφέρει το εκπαιδευτικό σύστημα την σήμεραν ημέραν. Μου φαίνεται ότι παράγει απλώς ένα τσούρμο ζωντόβολα που όχι μόνο δεν καταλαβαίνουν το παραμικρό απ' όσα τους λες, αλλά το έχουν ήδη ξεκάσει την επόμενη στιγμή».

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

«Πρέπει να πηγαίνω. Έχω κλεισμένα ραντεβού όλο το πρωί και, επιπλέον, πρέπει κάπου να χωρέσω κι εκείνη τη γυναίκα, τη Σέινσμπουρι Σιλ, ως έκτακτο περιστατικό, επειδή πονάει. Της πρότεινα να δει τον Ράιλι, μα εκείνη ούτε που να τ' ακούσει».

«Δεν την αδικώ», σχολίασε η Τζορτζίνα, πάντα πιστή στις ικανότητες του αδελφού της.

«Ο Ράιλι είναι πολύ καλός γιατρός... εξαιρετικός. Έχει πρώτης τάξεως πτυχία και είναι πάντα επαγγελματικά ενημερωμένος».

«Τα χέρια του τρέμουν», σχολίασε η δεσποινίς Μόρλεϊ. «Αν θες τη γνώμη μου, πίνει».

Ο αδελφός της γέλασε και, κάπως πιο ευδιάθετα, είπε: «Θα πεταχτώ για ένα σάντουιτς στη μία και μισή, ως συνήθως».

Στο ξενοδοχείο Σαβόι ο κύριος Αμπεριώτης καθάριζε τα δόντια του με μια οδοντογλυφίδα χαμογελώντας αυτάρεσκα.

Όλα κυλούσαν ομαλά.

Όπως πάντα, η τύχη ήταν με το μέρος του. Ποιος θα το 'λεγε ότι λίγες ευγενικές κουβέντες σε εκείνη την ηλίθια κότα θα ανταμείβονταν τόσο πλουσιοπάροχα. Πώς το έλεγε εκείνη η παροιμία; *Κάνε το καλό και ρίξ' το στο γιαλό*. Σε όλη του τη ζωή υπήρξε καλόκαρδος άνθρωπος – και γενναιόδωρος. Στο μέλλον θα μπορούσε

να φανεί ακόμα πιο γενναιόδωρος. Είδε νοερά, σαν σε όραμα, τις μελλοντικές φιλανθρωπίες του. Ο μικρός Δημήτρης... Κι εκείνος ο καλός άνθρωπος, ο Κωνσταντόπουλος, που πάσχιζε να κρατήσει το μικρό εστιατόριό του... Τι ωραίες εκπλήξεις τούς επιφύλασσε...

Μια απρόσπεκτη κίνηση με την οδοντογλυφίδα τον έκανε να μορφάσει. Τα ρόδινα οράματα του μέλλοντος έσβησαν, δίνοντας τη θέση τους στις έγνοιες του παρόντος. Πέρασε απαλά τη γλώσσα του πάνω από το πονεμένο σημείο. Έβγαλε το καρνέ του. Δώδεκα το μεσημέρι. Κουίν Σάρλοτ Στριτ 58.

Προσπάθησε να ξαναβρεί την αγαλλίαση που αισθανόταν προηγουμένως, όμως μάταια. Ο ορίζοντάς του είχε συρρικνωθεί σε μόνο λίγες λέξεις: *Κουίν Σάρλοτ Στριτ 58. Δώδεκα το μεσημέρι.*

Το πρωινό είχε μόλις τελειώσει στο ξενοδοχείο Γκλένγκαρι Κορτ, που βρισκόταν στο Νότιο Κένσινγκτον. Η δεσποινίς Σέινσμπουρι Σιλ καθόταν στο σαλόνι και συζητούσε με την κυρία Μπολάιθο. Τα τραπέζια τους στο εστιατόριο του ξενοδοχείου ήταν κολλητά και έτσι είχαν γίνει φίλες από την επομένη της άφιξης της δεσποινίδος Σέινσμπουρι Σιλ, μία εβδομάδα νωρίτερα.

«Ξέρετε, καλή μου», είπε η δεσποινίς Σέινσμπουρι Σιλ, «πραγματικά σταμάτησε να με πονάει! Ούτε ένα τόσο δα τοιμπηματάκι! Μου φαίνεται ότι θα πάρω τηλεφώνω να...»

«Μην κάνετε χαζομάρες, καλή μου», τη διέκοψε η κυρία Μπολάιθο. «Θα πάτε στον οδοντίατρο για να τελειώνετε μ' αυτή την ιστορία».

Η κυρία Μπολάιθο ήταν μια ψηλή, επιβλητική γυναίκα με μπάσα φωνή. Η δεσποινίς Σέινσμπουρι Σιλ, που είχε πατήσει για τα καλά τα σαράντα, είχε ξεθωριασμένα μαλλιά που σχημάτιζαν ακανόνιστες μπούκλες, φορούσε άχαρα, μάλλον εξεζητημένα ρούχα, ενώ τα ματογυάλια της γλιστρούσαν διαρκώς στη μύτη της. Επιπλέον, δύσκολα έβαζε γλώσσα μέσα.

«Μα, αλήθεια σας λέω», είπε δειλά, «δεν πονάει καθόλου».

«Ανοσίες. Αφού μου είπατε ότι δεν κλείσατε μάτι όλη νύχτα».

«Ναι, πράγματι... Αυτή είναι η αλήθεια... Αλλά μπορεί τώρα να νεκρώθηκε στ' αλήθεια το νεύρο».

«Ένας λόγος παραπάνω να πάτε στον οδοντίατρο», είπε σθεναρά η κυρία Μπολάιθο. «Όλοι θέλουμε να το αναβάλλουμε, αλλά πρόκειται περί δειλίας. Καλύτερα να το πάρει κανείς απόφαση και να ξεμπερδεύει!»

Μια φράση φάνηκε να σχηματίζεται στα χείλη της δεσποινίδος Σέινσμπουρι Σιλ, ένα μουρμουρητό διαμαρτυρίας, κάτι σαν: *Ναι, αλλά δεν πρόκειται για το δικό σας δόντι!*

Όμως το μόνο που είπε τελικά ήταν: «Μάλλον έχετε δίκιο. Εξάλλου, ο κύριος Μόρλεϊ είναι πολύ προσεκτικός και πραγματικά δεν πονάει ποτέ κανέναν, ούτε τόσο δα».

Η συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου είχε μόλις τελειώσει. Τα πράγματα είχαν κυλήσει ομαλά. Η ετήσια έκθεση ήταν καλή. Κανονικά δεν έπρεπε να είχε υπάρξει η παραμικρή διαφωνία. Κι όμως, οι ευαίσθητες κεραίες του κυρίου Σάμιουελ Ρόδερστιν είχαν συλλάβει κάτι, μια μικρή διαφοροποίηση στη στάση του προέδρου.

Μια δυο φορές είχε μιλήσει απότομα, με μίαν οξύτητα που δε δικαιολογούνταν από την πορεία της συνεδρίασης.

Μήπως τον έτρωγε κάποιο κρυφό σαράκι; Όμως όσο κι αν προσπαθούσε, ο Ρόδερστιν δεν μπορούσε να φανταστεί τον Άλιστερ Μπλαντ να βασανίζεται από κρυφές ανησυχίες. Ήταν ένας απόλυτα απαθής άνθρωπος. Κοντολογίς, ένας εντελώς φυσιολογικός, τυπικός Βρετανός.

Θα μπορούσε, βέβαια, να τον ταλαιπωρεί το συκώτι του... Κατά καιρούς ο κύριος Ρόδερστιν υπέφερε από το συκώτι του, αλλά δεν είχε ακούσει ποτέ τον Άλιστερ να παραπονιέται για το δικό του. Η υγεία του Άλιστερ ήταν εξαιρετική, όπως και το μυαλό του ή οι γνώσεις του περί τα οικονομικά. Ο Μπλαντ δεν πρόβαλλε τα πλούτη του, παρά απολάμβανε αθόρυβα την τακτοποιημένη ζωή του.

Κι όμως, υπήρχε κάτι... Μια δυο φορές ο πρόεδρος είχε φέρει το χέρι στο πρόσωπό του, στηρίζοντας πάνω του το πιγούνι του. Δεν ήταν η συνηθισμένη του στάση. Άλλοτε, πάλι, φαινόταν... ναι, φαινόταν χαμένος στις σκέψεις του.

Βγήκαν από την αίθουσα συνεδριάσεων και κατέβηκαν στο ισόγειο.

«Μήπως θα θέλατε να σας πετάξω κάπου με το αυτοκίνητο;» ρώτησε ο Ρόδερστιν.

Ο Άλιστερ Μπλαντ χαμογέλασε, γνέφοντας αρνητικά.

«Με περιμένει ο σοφέρ μου». Έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι του. «Δε θα επιστρέψω στο Σίτι». Έκανε μια παύση. «Έχω ραντεβού στον οδοντίατρο».

Επιτέλους, το μυστήριο είχε λυθεί.

Ο Ηρακλής Πουαρό κατέβηκε από το ταξί, πλήρωσε τον οδηγό και χτύπησε το κουδούνι της οικίας στον αριθμό 58 της Κουίν Σάρλοτ Στριτ.

Έπειτα από μια μικρή καθυστέρηση, ένα αγόρι με λιβρέα άνοιξε την πόρτα. Είχε κόκκινα μαλλιά, φακίδες στο πρόσωπο και σοβαρό ύφος.

«Είναι εδώ ο κύριος Μόρλεϊ;» ρώτησε ο Ηρακλής Πουαρό.

Βαθιά μέσα του είχε μια παράλογη ελπίδα ότι ο κύριος Μόρλεϊ θα είχε κληθεί αλλού, ότι δε θα ήταν διαθέσιμος ή ότι δε θα δεχόταν ασθενείς εκείνη την ημέρα... Εις μάτην. Το αγόρι έκανε ένα βήμα πίσω, ο Ηρακλής Πουαρό πέρασε στο εσωτερικό του κτιρίου και η πόρτα έκλεισε πίσω του, μέσα στην αμείλικτη σιωπή που πάντα συνοδεύει τον αναπόδραστο όλεθρο.

«Το όνομά σας, παρακαλώ;» ρώτησε ο μικρός.

Όταν ο Πουαρό συστήθηκε, το αγόρι άνοιξε απότομα μια πόρτα στα δεξιά της σάλας και τον οδήγησε στην αίθουσα αναμονής.

Ήταν ένα καλόγουστα επιπλωμένο δωμάτιο, όμως στα μάτια του Ηρακλή Πουαρό φάνταζε απερίγραπτα ζοφερό. Στο γυαλισμένο

τραπέζι, που ήταν (απομίμηση) Σέρατον, ήταν προσεκτικά απλωμένα περιοδικά και εφημερίδες. Στον πλαϊνό μπουφέ, που ήταν (απομίμηση) Χέπλγουαϊτ, υπήρχαν δύο επάργυρα κηροπήγια Σέφιλντ και μια περίτεχνη φρουτιέρα. Πάνω στο τζάκι ένα μπρούντζινο ρολόι πλαισιωνόταν από δύο μπρούντζινα βάζα. Τα παράθυρα ήταν καλυμμένα με βαριές κουρτίνες από μπλε βελούδο. Η ταπετσαρία στις καρέκλες ήταν ιακωβιανής περιόδου, διακοσμημένη με κοκκινοπούλια και λουλούδια.

Σε μία από τις καρέκλες καθόταν ένας κύριος με στρατιωτικό παρουσιαστικό και εντυπωσιακό μουστάκι. Η όψη του ήταν μάλλον κιτρινάρικη. Κοίταξε τον Πουαρό με το ύφος ανθρώπου που αντικρίζει ένα επιβλαβές έντομο, δίνοντας την εντύπωση πως εσχόταν να είχε μαζί του ένα εντομοασπληθτικό σπρέι. Ο Πουαρό τού ανταπέδωσε το βλέμμα αποστροφής και σκέφτηκε: *Κάποιοι Άγγλοι είναι τόσο αδιανόητα αντιπαθείς και γελοίοι, που καλό θα ήταν να είχαν απαλλαγεί από τη δυστυχία τους με το που γεννήθηκαν.*

Κάποια στιγμή ο κύριος με το στρατιωτικό παράσημα έπαψε να τον κοιτάζει αδιάκριτα, άρπαξε τους *Times*, έστριψε την καρέκλα του ώστε να μη βλέπει τον Πουαρό, και βάλθηκε να διαβάζει.

Ο Πουαρό πήρε στα χέρια του ένα τεύχος του σατιρικού περιοδικού *Punch*.

Το διάβασε με πολλή προσοχή, αλλά δεν κατάφερε να γελάσει με κάποιο από τα αστεία του.

Κάποια στιγμή εμφανίστηκε το αγόρι. «Ο συνταγματάρχης Άροου-Μπάμπι;» ρώτησε.

Ο κύριος με το στρατιωτικό παράσημα σηκώθηκε και βγήκε από την αίθουσα.

Ο Πουαρό αναλογιζόταν ποιες ήταν οι πιθανότητες να υπάρχει πράγματι ένα τέτοιο όνομα, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ένας νέος άνδρας, γύρω στα τριάντα.

Ο νεαρός στάθηκε δίπλα στο τραπέζι και άρχισε να ξεφυλλίζει νευρικά τα περιοδικά. Ο Πουαρό τον κοίταξε λοξά και αποφάνθηκε πως ήταν ένας αντιπαθέστατος τύπος με επικίνδυνη όψη·

θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν δολοφόνος. Εν πάση περιπτώσει, έμοιαζε πολύ περισσότερο με δολοφόνο απ' ό,τι οι δολοφόνοι τους οποίους είχε συλλάβει ο Ηρακλής Πουαρό στη διάρκεια της σταδιοδρομίας του.

Το αγόρι άνοιξε την πόρτα και φώναξε: «Ο κύριος Πιιέρ!»

Εικάζοντας ορθώς ότι το κάλεσμα αφορούσε εκείνον, ο Πουαρό σηκώθηκε από τη θέση του. Το αγόρι τον οδήγησε στο βάθος της σάλας, όπου έστριψαν και μπήκαν σε έναν μικρό ανελκυστήρα που τους ανέβασε στον δεύτερο όροφο. Εκεί ο μικρός προχώρησε σε έναν διάδρομο, άνοιξε μια πόρτα που έβγαζε σε έναν προθάλαμο, χτύπησε μια άλλη πόρτα και, δίχως να περιμένει απάντηση, την άνοιξε και έκανε στην άκρη για να επιτρέψει στον Πουαρό να περάσει.

Ο Πουαρό μπήκε μέσα, όπου τον υποδέχτηκε ο ήχος του τρεχούμενου νερού· ακριβώς πίσω από την πόρτα στεκόταν ο κύριος Μόρλεϊ και έπλενε τα χέρια του με επαγγελματική σχολαστικότητα σε έναν επιτοίχιο νιπτήρα.

Στη ζωή όλων των ανθρώπων, ακόμα και των πιο τρανών, υπάρχουν μερικές στιγμές άκρως ταπεινωτικές. Όπως λένε, κανένας άνθρωπος δε μοιάζει με ήρωα στα μάτια του υπηρέτη που τον ντύνει κάθε πρωί. Σε αυτή τη ρήση θα πρέπει να προστεθεί ότι ελάχιστοι αισθάνονται ήρωες όταν επισκέπτονται τον οδοντίατρό τους.

Ο Ηρακλής Πουαρό είχε απόλυτη επίγνωση αυτής της οδυνηρής αλήθειας.

Ήταν μαθημένος να έχει σε μεγάλη υπόληψη τον εαυτό του. Στο κάτω κάτω της γραφής, ήταν ο Ηρακλής Πουαρό, ένας άνθρωπος ως επί το πλείστον ανώτερος από τους άλλους. Όμως εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή αδυνατούσε να νιώσει έστω και την παραμικρή ανωτερότητα. Το ηθικό του βρισκόταν στο ναδίρ. Εκείνη τη στιγμή δεν ήταν παρά ένα συνηθισμένο, δειλό ανθρωπάκι που τρέμει την καρέκλα του οδοντιάτρου.

Ο κύριος Μόρλεϊ τελείωσε με το εξονυχιστικό πλύσιμο και βάλθηκε να του μιλάει με ενθαρρυντικό, επαγγελματικό ύφος.

«Πολλή ψύχρα έχει για τέτοια εποχή, δε συμφωνείτε;»

Οδήγησε απαλά τον Πουαρό προς το σωστό σημείο –την Καρέκλα!– και με επιδέξιες κινήσεις άρχισε να ανεβοκατεβάζει το προσκέφαλο, ώσπου να βρει την κατάλληλη θέση.

Ο Ηρακλής Πουαρό πήρε βαθιά ανάσα, έκανε το μεγάλο βήμα, κάθισε στην καρέκλα και άφησε το κεφάλι του να χαλαρώσει στα έμπειρα χέρια του κυρίου Μόρλεϊ.

«Ορίστε», είπε ο κύριος Μόρλεϊ με αποκρουστική προσήνεια. «Είστε αρκετά άνετα; Σίγουρα;»

Με ύφος που θα ταίριαζε σε κηδεία, ο Πουαρό απάντησε πως ήταν μια χαρά.

Ο κύριος Μόρλεϊ τράβηξε κοντά του το τραπεζάκι του, πήρε το καθρεφτάκι του, γράπωσε ένα εργαλείο και ετοιμάστηκε να πιάνει δουλειά.

Ο Ηρακλής Πουαρό έσφιξε τα μπράτσα της καρέκλας, έκλεισε τα μάτια και άνοιξε το στόμα.

«Υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα;» ρώτησε ο κύριος Μόρλεϊ.

Με άναρθρα επιφωνήματα, καθώς είναι αρκετά δύσκολο να προφέρεις καθαρά τις λέξεις όταν έχεις το στόμα ορθάνοιχτο, ο Ηρακλής Πουαρό έδωσε στον γιατρό να καταλάβει ότι δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα. Για την ακρίβεια, επρόκειτο απλώς για τον εξαμηνιαίο έλεγχο που του επέτασσε η αίσθηση της τάξης και της υγιεινής. Φυσικά, υπήρχε η πιθανότητα να μη χρειαζόταν καμία παρέμβαση... Μπορεί ο κύριος Μόρλεϊ να παρέβλεπε το προτελευταίο δόντι, πίσω πίσω, από το οποίο προέρχονταν εκείνα τα τσιμπηματάκια... Θα μπορούσε, αλλά ήταν μάλλον απίθανο, αφού ο κύριος Μόρλεϊ ήταν πολύ καλός στη δουλειά του.

Ο κύριος Μόρλεϊ έλεγξε όλα τα δόντια, ένα ένα, χτυπώντας, πιέζοντας και συνοδεύοντας τη διαδικασία με χαμηλόφωνα σχόλια.

«Αυτό το σφράγισμα έχει αρχίσει να φθείρεται, αλλά δεν είναι

κάτι το ανησυχητικό. Προς μεγάλη μου χαρά διαπιστώνω ότι τα ούλα είναι σε πολύ καλή κατάσταση». Έκανε μια παύση για να εξετάσει ένα ύποπτο δόντι, αύξησε λίγο την πίεση – όχι, όλα καλά τελικά. Πέρασε στα κάτω δόντια. Ένα, δύο... τρία; Όχι. *Το λαγωνικό ξετρύπωσε το λαβράκι!* σκέφτηκε ο Πουαρό, μπερδεύοντας ελαφρώς τα ζώα μέσα στη σύγχυσή του.

«Εδώ έχουμε ένα προβληματάκι. Δε σας έχει πονέσει καθόλου; Χμμ, εντύπωση μου κάνει».

Η εξέταση συνεχίστηκε. Εντέλει ο κύριος Μόρλεϊ όρθωσε το κορμί ικανοποιημένος.

«Τίποτα σοβαρό. Ένα δυο σφραγίσματα μονάχα και λίγη τερηδόνα σ' εκείνον τον άνω γομφίο. Νομίζω ότι προλαβαίνουμε να τα φτιάξουμε όλα σήμερα».

Πάτησε έναν διακόπτη και ακούστηκε ένα σιγανό βουητό. Ο κύριος Μόρλεϊ πήρε στα χέρια του τον τροχό και, με στοργική φροντίδα, του προσάρμοσε μια μυτερή κεφαλή.

«Πείτε μου αν πονέσετε», είπε λαγωνικά και άρχισε την τρομακτική δουλειά του.

Ο Πουαρό δεν πρόλαβε να κάνει χρήση αυτής της προτροπής, να σηκώσει το χέρι, να μορφάσει ή έστω να ουρλιάξει. Ακριβώς τη σωστή στιγμή ο κύριος Μόρλεϊ σταμάτησε τον τροχό, έδωσε κοφτά την εντολή «ξεπλύνετε», διάλεξε μια νέα κεφαλή και συνέχισε. Το μαρτύριο του τροχού δεν είχε να κάνει τόσο με τον πόνο όσο με τον τρόμο.

Λίγο αργότερα, καθώς ο κύριος Μόρλεϊ ετοιμάζε το υλικό του σφραγίσματος, του έπιασε ξανά την κουβέντα.

«Τα κάνω όλα μόνος μου σήμερα», του εξήγησε. «Η δεσποινίς Νέβιλ έπρεπε να απουσιάσει. Τη θυμάστε τη δεσποινίδα Νέβιλ;»

Ο Πουαρό αποκρίθηκε με ένα –πέρα ως πέρα ψευδές– θετικό νεύμα.

«Έπρεπε να ταξιδέψει στην επαρχία επειδή αρρώστησε μία συγγενής της. Είναι από αυτά τα πράγματα που συμβαίνουν ειδικά τις ημέρες που πνίγεσαι. Έχω ήδη βγει εκτός προγράμματος

σήμερα. Ο προηγούμενος ασθενής καθυστέρησε να έρθει. Πολύ ενοχλητικό πράγμα, σου τινάζει το πρόγραμμα στον αέρα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, πρέπει κάπου να στριμώξω και άλλη μία ασθενή επειδή έχει πονόδοντο. Πάντα κρατάω ελεύθερο ένα τέταρτο τα πρωινά για τέτοιες περιπτώσεις. Όπως και να 'χει, όμως, ήρθε κι έδεσε».

Ο κύριος Μόρλεϊ έριξε μια ματιά στο μικρό γουδί όπου άλεθε το μείγμα, κι έπειτα επανήλθε στον μονόλογό του.

«Θα σας εξομολογηθώ κάτι που έχω παρατηρήσει, κύριε Πουαρό. Οι πραγματικά σπουδαίοι και σημαντικοί άνθρωποι είναι πάντα στην ώρα τους, ποτέ δε σε στήνουν. Για παράδειγμα, οι γαλαζοάιματοι. Εξαιρετικά συνεπείς. Το ίδιο ισχύει και για τους μεγαλοεπιχειρηματίες του Σίτι. Παρεμπιπτόντως, σήμερα το πρωί θα μου έρθει ένας εξαιρετικά σημαντικός άνθρωπος, ο Άλιστερ Μπλαντ!»

Η φωνή του κυρίου Μόρλεϊ είχε θριαμβευτική χροιά καθώς πρόσφερε το όνομα.

Ο Πουαρό –που δεν μπορούσε να μιλήσει, αφού το στόμα του ήταν μπουκωμένο με μπάλες από βαμβάκι, ενώ ένας γυάλινος σωλήνας γουργούριζε κάτω από τη γλώσσα του– έβγαλε έναν απροσδιόριστο ήχο.

Άλιστερ Μπλαντ! Αυτά είναι τα ονόματα που εξάπτουν στις μέρες μας. Όχι οι δούκες, οι κόμηδες ή οι πρωθυπουργοί. Όχι, σκέτο Άλιστερ Μπλαντ. Ένας άνθρωπος το πρόσωπο του οποίου ήταν σχεδόν άγνωστο στο ευρύ κοινό· ένας άνθρωπος το όνομα του οποίου εμφανιζόταν περιστασιακά σε κάποιο διακριτικό μονόστηλο. Ένας αφανής άνθρωπος.

Ένας ήσυχος, συνηθισμένος Άγγλος, που όμως ήταν επικεφαλής της μεγαλύτερης τράπεζας της Αγγλίας. Ένας πάμπλουτος άνθρωπος, που είχε τη δύναμη να ανεβοκατεβάξει κυβερνήσεις. Ένας άνθρωπος που ζούσε μια ήσυχη, διακριτική ζωή, χωρίς δημόσιες εμφανίσεις και ομιλίες. Και, ωστόσο, ένας άνθρωπος με τρομακτική εξουσία.

Η φωνή του κυρίου Μόρλεϊ ήταν ακόμα πλημμυρισμένη από

δέος, καθώς ο γιατρός έσκυβε πάνω από τον Πουαρό για να τοποθετήσει το υλικό του σφραγίσματος στο δόντι του.

«Πάντα είναι συνεπέστατος στα ραντεβού του. Πολλές φορές διώχνει τον σοφέρ του και επιστρέφει στο γραφείο του με τα πόδια. Ένας καλός, ήσυχος, μαζεμένος τύπος. Αγαπάει το γκολφ και λατρεύει τον κήπο του. Ποτέ δε θα σου περνούσε από το μυαλό πως θα μπορούσε να αγοράσει τη μισή Ευρώπη! Ένας απλός άνθρωπος σαν εμάς τους δύο».

Ένας στιγμιαίος αποτροπιασμός διαπέρασε τον Πουαρό στο άκουσμα αυτού του απερίσκεπτου τσουβαλιάσματος. Εντάξει, ο κύριος Μόρλεϊ ήταν καλός οδοντίατρος, αλλά υπήρχαν κι άλλοι καλοί οδοντίατροι στο Λονδίνο. Ενώ ο Ηρακλής Πουαρό ήταν μόνο ένας.

«Ξεπλύνετε, παρακαλώ», είπε ο κύριος Μόρλεϊ. «Ξέρετε, αυτή είναι η απάντηση στους διάφορους Χίτλερ και Μουσολίνι, και σε όλον αυτόν τον συρφετό», συνέχισε, καθώς ετοιμαζόταν να προχωρήσει στο δεύτερο δόντι. «Εμείς εδώ δεν αγαπάμε τις φανφάρες. Δείτε πόσο δημοκρατικά φέρονται ο βασιλιάς και η βασίλισσά μας. Βέβαια, εσείς ως Γάλλος είστε υπέρ της αβασίλευτης δημοκρατίας...»

«Εν... εί... εί... είαι Γάος... είαι... ασα... Έλγος».

«Σουτ, σουτ!» έκανε ο κύριος Μόρλεϊ. «Πρέπει να στεγνώσουμε τελείως την κουφάλα». Έριξε ανελέητα ζεστό αέρα πάνω στο δόντι και μετά συνέχισε να μιλάει. «Δεν είχα συνειδητοποιήσει πως είστε Βέλγος. Πολύ ενδιαφέρον. Απ' ό,τι ακούω, ο βασιλιάς Λεοπόλδος είναι εξαιρετικός άνθρωπος. Προσωπικά είμαι φανατικός οπαδός της βασιλείας. Τους εκπαιδεύουν καλά τους γαλαζοαίματους, ξέρετε. Δεν έχετε παρά να δείτε πώς θυμούνται ονόματα και πρόσωπα. Το οφείλουν στην εκπαίδευσή τους... αν και, βέβαια, υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που το έχουν από τη φύση τους. Πάρτε εμένα, για παράδειγμα. Δε θυμάμαι ονόματα, αλλά δεν ξεχνάω ποτέ μου πρόσωπα· είναι εκπληκτικό. Να, ένας ασθενής μου τις προάλλες... μου φάνηκε γνωστή φυσιογνωμία. Το όνο-

μά του δε μου έλεγε απολύτως τίποτα, αλλά αμέσως σκέφτηκα: *Χμμ, πού σ' έχω ξαναδεί εσένα; Δεν το έχω βρει ακόμη, αλλά κάποια στιγμή θα μου 'ρθει, είμαι σίγουρος. Ξεπλύνετε άλλη μια φορά, παρακαλώ».*

Όταν τελείωσε η πλύση, ο κύριος Μόρλεϊ εξέτασε επιμελώς το στόμα του ασθενούς του.

«Λοιπόν, νομίζω πως όλα φαίνονται μια χαρά. Κλείστε λίγο το στόμα, πολύ απαλά... Είστε άνετα; Δεν αισθάνεστε το σφράγισμα, ε; Ανοίξτε πάλι, σας παρακαλώ. Ναι, μια χαρά φαίνονται όλα».

Το τραπεζάκι έφυγε από δίπλα του, η καρέκλα έστριψε και ο Ηρακλής Πουαρό, ελεύθερος πια, σηκώθηκε όρθιος.

«Λοιπόν, σας χαιρετώ, κύριε Πουαρό. Ελπίζω να μην εντοπίσατε κανέναν εγκληματία στο ιατρείο μου, ε;»

Ο Πουαρό χαμογέλασε. «Προτού έρθω στο ραντεβού μας, όλοι γύρω μου φάνταζαν εγκληματίες. Τώρα, ίσως τα πράγματα είναι διαφορετικά!» απάντησε.

«Α, ναι! Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο πριν και το μετά. Οφείλουμε, ωστόσο, να ομολογήσουμε πως εμείς οι οδοντίατροι δεν είμαστε πλέον τόσο τρομακτικοί όσο στο παρελθόν. Να φωνάξω τον μικρό να σας κατεβάσει με τον ανελκυστήρα;»

«Όχι, όχι, θα κατέβω με τα πόδια».

«Όπως προτιμάτε. Πάντως ο ανελκυστήρας είναι δίπλα στις σκάλες».

Με το που βγήκε ο Πουαρό από το δωμάτιο και έκλεισε πίσω του την πόρτα, άκουσε τη βρύση να τρέχει.

Άρχισε να κατεβαίνει από τις σκάλες· όταν έφτασε στην τελευταία στροφή, είδε τον Ινδοβρετανό συνταγματάρχη να αποχωρεί. *Ωραίος τύπος, σκέφτηκε μελίχια ο Πουαρό. Πιθανότατα θα είναι εξαιρετικός στο σημάδι και θα έχει σκοτώσει μπόλικες τίγρεις. Ένας χρήσιμος άνθρωπος, ένας πραγματικός φρουρός της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.*

Πήγε στην αίθουσα αναμονής για να πάρει το καπέλο και το μπαστούνι του, που τα είχε αφήσει εκεί. Παραδόξως, ο ανήσυ-

χος νεαρός ήταν ακόμη εκεί, ενώ είχε καταφθάσει και άλλος ένας ασθενής, που διάβαζε το περιοδικό *Field*.

Ο Πουαρό περιεργάστηκε ξανά τον νεαρό, μέσα από το πρίσμα της νεοαποκτηθείσας καλοσύνης του. Εξακολουθούσε να του φαίνεται τρομακτικός και έμοιαζε όντως σαν να ήθελε να διαπράξει φόνο, αλλά δεν ήταν πραγματικός δολοφόνος, σκέφτηκε καλοσυνάτα. Δίχως αμφιβολία, σε λίγο αυτός ο νεαρός θα κατέβαινε χοροπηδητά τα σκαλοπάτια, ευτυχής που η δοκιμασία του είχε λάβει τέλος, χαμογελαστός και καλοδιάθετος απέναντι σε όλον τον κόσμο.

Ο μικρός υπηρέτης μπήκε στο δωμάτιο και είπε δυνατά και καθαρά: «Ο κύριος Μπλαντ!»

Ο άνδρας που διάβαζε το περιοδικό το άφησε κάτω και σηκώθηκε από τη θέση του. Ήταν ένας μεσήλικας μετρίου ύψους, ούτε χοντρός ούτε λεπτός. Καλοντυμένος και διακριτικός.

Ακολούθησε το αγόρι έξω από το δωμάτιο.

Μπορεί να ήταν ένας από τους πλουσιότερους και ισχυρότερους άνδρες στην Αγγλία, όμως ήταν κι αυτός υποχρεωμένος να επισκεφθεί τον οδοντίατρο όπως κάθε άλλος άνθρωπος και ένιωθε αναμφίβολα τον ίδιο τρόπο που θα αισθανόταν οποιοσδήποτε!

Με αυτές τις σκέψεις στο μυαλό, ο Ηρακλής Πουαρό πήρε το καπέλο και το μπαστούνι του και προχώρησε προς την πόρτα. Προτού βγει, έριξε μια ματιά πίσω του και το θέαμα που αντίκρισε τον έκανε να σκεφτεί έκπληκτος ότι ο νεαρός πρέπει να υπέφερε πολύ από τον πονόδοντο.

Σταμάτησε μια στιγμή μπροστά από τον καθρέφτη της σάλας για να φτιάξει το μουστάκι του, που ήταν ελαφρώς ταλαιπωρημένο από τους χειρισμούς του κυρίου Μόρλεϊ.

Είχε μόλις ολοκληρώσει το έργο του και επιθεωρούσε ικανοποιημένος το αποτέλεσμα, όταν ο ανελκυστήρας κατέβηκε ξανά και το αγόρι εμφανίστηκε στο βάθος της σάλας σφυρίζοντας φάλτσα. Σαν αντίκρισε τον Πουαρό, σταμάτησε απότομα και έτρεξε να του ανοίξει την πόρτα.

Ένα ταξί είχε μόλις σταματήσει μπροστά στο κτίριο και εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλλε ένα πόδι από το εσωτερικό του· ο Πουαρό το εξέτασε με ιπποτικό ενδιαφέρον.

Καλοσχηματισμένος αστράγαλος, εξαιρετικής ποιότητας καλσόν. Καθόλου άσχημο πόδι. Όμως δεν του άρεσε το παπούτσι. Ήταν ένα ολοκαίνουργιο δερμάτινο λουστρίνι με μια πελώρια, αστραφτερή αγκράφα. Κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του.

Καθόλου σικ, εντελώς επαρχιώτικο!

Η κυρία στην οποία ανήκε το πόδι βγήκε από το ταξί, μα το άλλο της πόδι πιάστηκε στην πόρτα, με αποτέλεσμα να ξεκολλήσει η αγκράφα και να πέσει με έναν κουδουνιστό ήχο στο πεζοδρόμιο. Ως γνήσιος ιππότης, ο Πουαρό όρμησε μπροστά, τη σήκωσε και της την επέστρεψε με μια υπόκλιση.

Φευ! Η γυναίκα βρισκόταν πιο κοντά στα πενήντα παρά στα σαράντα. Φορούσε ματογυάλια. Είχε ασουλούπωτα φαιοκίτρινα μαλλιά, ενώ τα ρούχα της δεν την κολάκευαν καθόλου – πράγμα διόλου παράξενο με αυτή τη θλιβερή απόχρωση του πράσινου που είχαν! Καθώς τον ευχαριστούσε, της έπεσαν πρώτα τα ματογυάλια και στη συνέχεια το τσαντάκι της.

Ο Πουαρό, πάντα ευγενής, αν και όχι με την ίδια ιπποτική διάθεση, τα σήκωσε και της τα έδωσε.

Η γυναίκα ανέβηκε τα σκαλιά του αριθμού 58 της Κουίν Σάρλοτ Στριτ και ο Πουαρό διέκοψε το μουρμουρητό του ταξιτζή, ο οποίος ήταν εκνευρισμένος με το ψωραλέο φιλοδώρημα.

«Είστε ελεύθερος;»

«Ναι, ελεύθερος είμαι», απάντησε βαρύθυμα ο ταξιτζής.

«Το ίδιο κι εγώ», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Ελεύθερος από κάθε έγνοια!»

Είδε τον ταξιτζή να τον κοιτάζει καχύποπτα.

«Όχι, φίλε μου, δεν είμαι μεθυσμένος. Είναι που μόλις βγήκα από τον οδοντίατρο και που δε θα χρειαστεί να τον επισκεφθώ ξανά τους επόμενους έξι μήνες. Και αυτή είναι μια πανέμορφη σκέψη».

Όχι, φίλε μου, δεν είμαι μεθυσμένος. Είναι που μόλις βγήκα από τον οδοντίατρο και που δε θα χρειαστεί να τον επισκεφθώ ξανά τους επόμενους έξι μήνες. Και αυτή είναι μια πανέμορφη σκέψη.

Ένας οδοντίατρος βρίσκεται νεκρός με μια μικρή καψαλισμένη τρύπα στον δεξιό του κρόταφο. Στο πάτωμα, δίπλα στο τεττωμένο δεξί χέρι του, υπάρχει ένα μικρό πιστόλι. Λίγο αργότερα, και ένας από τους ασθενείς του βρίσκεται νεκρός – από θανατηφόρα δόση τοπικού αναισθητικού. Ξεκάθαρη υπόθεση φόνου και αυτοκτονίας ή κάτι άλλο, πιο σοβαρό, κρύβεται πίσω από αυτή την περίεργη υπόθεση; Γιατί όμως ο οδοντίατρος να διαπράξει ένα έγκλημα και μετά να αυτοκτονήσει στη διάρκεια μιας μέρας γεμάτης με επαγγελματικά ραντεβού; Θα καταφέρει ο Πουαρό να βρει τη λύση στον γρίφο που κρύβεται στην αγκράφα ενός παπουτσιού;

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23840

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ